

Prædiken til 16. søndag efter trinitatis

Joh. 11, 19-45

Jesus vækkede Lazarus til live. Det er jo fantastisk! Eller er det? Det er nok de færreste af os, der ligefrem ser frem til døden som en glædelig og behagelig begivenhed, og nu får Lazarus altså lov til at dø hele to gange. Jesus vækker ham nemlig ganske rigtigt til live, men tildeler ham ikke et uendeligt liv. Ellers ville det for det første garanteret have stået i dagens tekst, og for det andet ville nogen nok have bemærket, at der et sted i Mellemøsten gik en mand rundt på ca. 2000 år.

Betegnende nok får vi da heller intet at vide om Lazarus' reaktion på begivenheden. Det er ellers en stærkt følelsesmæssig tekst, vi har med at gøre. Alle græder - inklusive Jesus - så det er ikke, fordi teksten er så nøgternt skrevet, at der ikke er plads til at beskrive personernes følelser. Den eneste, hvis følelser overhovedet ikke bliver beskrevet, er Lazarus, og det er da trods alt hans reaktion, der umiddelbart ville have været den mest interessante at høre om. For hvad tænker man, når man er død og bliver vækket til live igen 4 dage senere? Er han fyldt af en dyb glæde? Er han lettet? Er han deprimeret over at skulle igennem det samme én gang til? Eller er han bare dybt forvirret over,

hvad der foregår? Det får vi af gode grunde aldrig svar på, for det er åbenbart ikke det, teksten handler om. Man skulle måske tro, at Lazarus var dagens hovedperson, men det er han tydeligvis ikke. Han er tværtimod den eneste af de tilstedeværende personer, der ikke bliver beskrevet på nogen som helst måde. Selv de jøder, der agerer statister i teksten, er langt mere indgående beskrevet, end han er. Vi kender deres formål med at være til stede, vi kender deres følelsesmæssige reaktioner, og vi bliver undervejs opdateret om deres tanker omkring de begivenheder, der sker. Nej, Lazarus er på ingen måde hovedpersonen i teksten. Han dør, bliver vækket til live og går ud af sin grav. Punktum.

Nu kunne det selvfølgelig også være, at det var Jesus, der var hovedpersonen i kraft af det under, han udfører. Måske vil teksten bare fortælle os, at Jesus havde overnaturlige evner, der var så store, at han kunne opvække døde. Der er bare det problem, at uanset hvordan man vælger at betragte underet, er det svært at se, at det skulle have nogen som helst betydning for os i dag, hvis det er underet selv, der er hovedsagen.

For det første vil der jo nok være en del

skeptikere, der vil mene, at begivenheden ganske enkelt ikke har fundet sted. I så fald er der bare tale om en heltelegende, ligesom der er skrevet legender om så mange andre store personer. Det har ikke noget med os at gøre.

For det andet kan man, selv hvis man vælger at tro på, at underet har fundet sted, nok stille sig tvivlende over for, om der for Lazarus er tale om en velsignelse eller en forbandelse. Javel, han får lov til at leve lidt videre, men kun for at lide døden endnu en gang. Det er der ikke meget evangelium i og altså heller ikke nogen klar tiltale til os.

Endelig må vi nok for det tredje erkende, at selv hvis vi vælger at tro på, at underet har fundet sted, og selv hvis vi vælger at tro på, at underet rent faktisk var en velsignelse for Lazarus, så er der stadig kun tale om en isoleret hændelse et bestemt sted, på et bestemt tidspunkt, og det kan aldrig i sig selv få almen betydning for andre mennesker på andre steder og til andre tider.

Sådan er det nemlig med undere. De kan nok være spændende at høre om, men i sig selv er de betydningsløse for alle andre end de direkte involverede parter. Hvis et under skal have betydning for os, der hører om det 2000 år senere, skal det rumme noget ganske andet. Det skal rumme en meddelelse til os. Det skal rumme et tegn.

Lad os derfor prøve at koncentrere os om, hvad Jesus siger i forbindelse med det, han gør. Jesus siger: ”Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø”. Det er en noget kryptisk sætning, og hvis vi ikke gen-

nemtænker betydningen af den meget nøje, bliver den egentlig bare til en direkte modsigelse af al erfaring og af al fornuft. ”Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør”. Det strider imod fornuften. Man kan ikke både dø og leve videre på én gang, og vi har aldrig set nogen blive levende igen, efter at de var døde. ”Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø”. Det strider imod enhver erfaring. Millioner af stærkt troende mennesker er døde siden da. Ikke én har kunnet fremvise et uendeligt liv.

Og alligevel er det meget langt fra at være noget sludder, Jesus siger. Både det, han siger, og det, han gør, fortæller os nemlig noget meget betydningsfuldt om opstandelsen og det evige liv. Det modsiger hverken vores erfaring eller vores fornuft, for det kan det slet ikke. Hvad Jesus siger og gør, rækker simpelthen ud over erfaringen og fornuften. Han taler om noget fuldstændig andet. Så nok kan hans udsagn ikke rummes af erfaringen og fornuften, men en modsigelse er der ikke tale om. Det ville nemlig logisk set kræve, at han udtalte sig om noget, der lå inden for vores erfaringsverden og vores fatteevne.

”Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør”. Der er altså en opstandelse. Døden er ikke det sidste ord. Men vi bemærker selvfølgelig, at Jesus ikke siger: ”Når I engang dør, skal jeg nok skaffe jer et nyt liv, der minder om jeres gamle - bare endnu bedre”. Ingen reinkarnation her.

”Enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø”. Opstandelsen er altså en opstandelse til et evigt liv. Her bemærker vi naturligvis, at der er tale om et evigt liv og

ikke et uendeligt liv. Evighed og uendelighed er to væsensforskellige begreber, ja, faktisk er de hinandens største modsætninger. Uendeligheden opstår dér, hvor der ikke er andet end tid. Tiden går, men der er uendelig meget af den, den hører aldrig op. Evigheden derimod er dér, hvor selve tiden er ophævet. Der er altså ikke uendelig meget tid - tværtimod. Hvor evigheden findes, eksisterer tiden ikke.

Forestiller vi os derfor det evige liv som et liv, der ligner vores nuværende liv, bare uden døden og altså derfor uendeligt, vil det være en langt hårdere straf end døden, selv hvis det på mange måder former sig bedre, end vores nuværende liv gør. I vores liv, som vi kender det, er det nemlig selve det, at det er tidsbegrænset, der giver det spænding, farve og indhold.

Glæden ved hvad som helst i livet er betinget af, at det får en ende. Forældres glæde ved at have børn er f.eks. betinget af, at de kun for en kort tid er, som de er - de vokser op og bliver med tiden voksne. Tænk, hvis ens børn for altid skulle vedblive med at være 3 år. Så ville der ikke længere være nogen særlig glæde ved at have børn på 3 år, der begynder at lære at tale og blive rigtige bevidste små mennesker. Glæden og intensiteten ved ethvert lykkeligt øjeblik er betinget af, at lige præcis det øjeblik aldrig kommer igen. Nej, hvis det evige liv var et liv, som vi kender det - bare uendeligt - så ville det være et liv blottet for glæde, farve og intensitet og dermed for liv. At tænke sig et livløst liv uden ophør må være den værste af alle tanker, så hellere lovprise døden.

Forestiller vi os derimod det evige liv som et

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

liv i evigheden og ikke i uendeligheden, stiller sagen sig noget anderledes. Så er der tale om et liv, hvor tiden slet ikke eksisterer, og det må derfor være et liv, der er væsensforskelligt fra det liv, vi lever nu, hvor tiden er den grundlæggende faktor for alt. Det rummer så til gengæld det åbenlyse problem, at vi så ikke kan gøre os nogen forestillinger om det, fordi det ganske enkelt rækker langt ud over vores fatteevne. Samtidig ved vi jo, at opstandelsen og det evige liv er det, vi sigter til, når vi taler om det kristne håb. Og hvordan kan vi håbe på noget, som vi slet ikke kan gøre os nogen forestilling om? Det kan vi kun i troen på, at det evige liv er et liv hos Gud, et liv fuldstændig fyldt af Gud og dermed af kærligheden.

Og det er her, dagens tekst har noget virkelig vigtigt at sige os. Jesus siger: ”Jeg er opstandelsen og livet”. Han forsøger ikke at beskrive for os, hvordan det evige liv føles, ser ud eller leves, og vi ved derfor stadig ikke noget om, hvad opstandelsen og det evige liv vil sige. Men vi ved, hvem opstandelsen og det evige liv er, og det er der håb i. Jesus levede sit liv her i tidens verden, men hans liv var udelukkende præget af evigheden. Det var livsfylde i yderste konsekvens, fuldstændig behersket af kærligheden og så stærkt i sin livfuldhed, at døden ikke kunne holde på ham. Vi ved ikke, hvordan det er at leve i evigheden, men vi har trods alt set et eksempel på en, der gjorde det, og det betyder, at vi har lov til at vente os alt godt fra Gud, og opstandelsen og det evige liv, som Jesus her lover os, er derfor også noget, der er værd at håbe på.

Amen

Kristian Tvilling

Virum Sogn

Salmer:

753, 31, 538, 227, 217